

LOIS GREENFIELD

www.loisgreenfield.com

“Olay” 1/2000 Saniyede Gerçekleşti ◀

▶ The “Event” Happened in 1/2000 of a Second

Bana ilham veren, fotoğrafçılığın zamanı durdurarak, çıplak gözün göremeyeceği şeyleri gösterebilme yeteneği. Fotoğrafı gördüğünde, izleyici yakalanan bu anı bizzat gördüğünü sanıyor, ama fiziksel olarak bu olanaksız, çünkü biz yalnızca geçen zamanı görebiliriz, durağan zamanı değil. Aslında durdurulmuş imgeler halinde görmenin nörolojik bir bozukluk olduğunu okudum! Hareketin fotoğrafı da özünde gerçeküstüdür. Tamamen doğru, gerçekten olmuş, ancak gene de insan aklının algılayamadığı bir şeye bakmaktasınızdır. Psikolojik düzeyde bu anları görmememiz gerek.

Dansçıların havada aldığı sanki olanaksız gibi görünen şekillerin hepsi tek bir poz olarak alınmış kamera fotoğraflarıdır. Photoshop kullanmam, dansçıları yeniden yerleştirmem veya şekillendirmem. Bakını sırttan aklını karıştıran ve gerçekten olduğunu bildiği veya kuskulandığı imgeler ortaya koymak asıl ilgimi ceken. Dürüstlükleri bu fotoğraflara gizemi katan. “Bu dansçılar nasıl böyle yapabildim?” Fotoğraflardaki gerçeküstülük insan gözünün aslında saniyenin küçük bir parçasını algılayıp kaydedecek bir yapıda olmamasından ileri geliyor. Çıplak gözle saniyenin 2000’de birini göremeyiz, ilginç olan fotoğrafların kalıcı olmayan sürekliliğinin bir parçası olarak sahip olmadıkları somutluğu ucuca hareketlere vermesi.

Herkes havada olanaksız bir pozisyonda duran dansçılara bakıp inanmıyorlar, çünkü fotoğraflara bakarken harcadıkları zamanın olay için de aynı olduğunu zannediyorlar! Oysa “olay” 1/2000 saniyede gerçekleşti.

Tutkumu ateşleyen, hareketi ve anlatım potansiyelini sorgulamak. Dansla bizzat ilgilenmem bile dansçılardan daha iyi bir konu bulabilir miydiniz sizce?

Çoğu dans fotoğrafçısı “tepe anının” peşindedir, bense bu sözüme “tepenin” saliseler öncesi veya sonrası tercih ediyorum. Tek bir zıplama dizisinin içindeki duygusal ve anlatımcı nüansların çokluğu inanılmaz. Bir mikro saniyelik fark dansçının tavırını cıvıta veya iniste olmasına bağlı olarak cabalamadan düşmeye çevirebilir. Genellikle ben o rahatlatma anını seçiyorum, dansçıların yüzlerinde ve kaslarında zorlanma olmadan göstermek istediğim için. Harcadıkları gücü açık etmekte başaradıkları iste rahat ve bir kahraman gibi görünmelerini, havayı yapıp gitmek yerine belki de havadaki görünmez güçlerle sarmalanmış oluslarını görüntülemek istiyorum. Makinemim deklansörünün çit etmesinden önce ya da sonraki o anı anlatamam, ancak izleyicileri bu anları düşünmeye davet ederim. Bu fotoğrafların çoğu “Yankılanan Alanlar” adlı gezmekte olan retrospektifimden seçildi ki burada şu kavramları sorguluyorum: “İnsan Hareketi”: Zaman ve yerekimi arasında kalmış salınım anları; “Sohbet”: Bir konuşmayı çağrıştıracak biçimler ve el hareketleri; “Gelgit Sütunları”: Rüzgar, su ve ateşin gücündeki siddet; “Tapınak Tımları”: Sonsuzluk ve anlığın yan yana varoluşu üzerine düşünmek.

What inspires me is using photography’s ability to stop time and reveal to the viewer what the naked eye can’t see. Having seen the photograph, the viewer believes he or she has seen the captured moment, but that would be physically impossible, as we can only see the passage of time, not time standing still. In fact I read that it is actually a neurological disorder to see in stilled images! A photograph of movement is inherently surreal. You see something completely true, that actually happened, yet it is out of the grasp of human perception. On a physiological level We weren’t meant to see these moments. The seemingly impossible configurations of dancers in the air are all taken as single image, in-camera photographs. I never use photoshop or reconfigure or re arrange the dancers within my images. What intrigues me is making images that confound and confuse the viewer, but that the viewer knows, or suspects, really happened. Their veracity gives the images their mystery: “How did those dancers actually do that?” The surreality in my images comes from the fact that human perception isn’t equipped to register split seconds of movement. We can’t see 1/2000 of a second with our naked eye; ironically my photographs give the fleeting gestures a solidity they didn’t have as part of our temporal continuum.

People tend to be mystified looking at my configurations of dancers up in the air in some impossible position, because they assume that the time they spend looking at the images is the same as the duration of the event! But the “event” happened in 1/2000 of a second.

What fuels my passion is the investigation of movement and its expressive potential. Although I am not really interested in dance, what better subject could I have than dancers?

Most dance photographers are after the “peak moment”, I usually prefer the split second before or after that alleged “peak”. The range of emotional and narrative nuances within a single series of jumps is enormous. A micro second of difference can change an attitude of the dancer from that of striving to falling, depending if she is on her way up, or down. I will usually choose that moment of relaxation as I prefer to show the dancers without strain in their faces or muscles. Rather than betray their effort, I like them to look heroic and at ease in their feat, perhaps buffeted around by unseen atmospheric forces rather than slicing through the air. I can’t depict the moments before or after the camera’s click, but I like to invite the viewer’s consideration of that question.

Many of these images are from my traveling retrospective, entitled “Resonating Fields”, in which I explore the following concepts: “The Human Motor”: oscillating moments trapped between the suspension of time and gravity; “The Conversation”: forms and gestures that suggest a narrative; “Tidal Pillars”: evoking the elemental forces of wind, water and fire; “TemplePulses”: contemplating the co existence of the infinite with the momentary.

Fang Yi Sheu, 2004.